

Arrest

nr. 102 729 van 13 mei 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 10 augustus 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 2 augustus 2012 tot weigering van herinschrijving en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 23 augustus 2012 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 4 april 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 mei 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. TURAN, die loco advocaat M. SMEETS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker werd op 7 juli 2006 in het bezit gesteld van een identiteitskaart voor vreemdelingen.

1.2. Op 12 november 2010 werd verzoeker van ambtswege afgevoerd.

1.3. Verzoeker verzocht op 13 juli 2012 om opnieuw te worden ingeschreven.

1.4. Bij schrijven van 24 juli 2012 verzocht de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding verzoeker om zich aan te melden bij de administratieve diensten van de gemeente Lanaken om bewijzen voor te leggen inzake zijn aanwezigheid in België in de periode van 12 mei 2010 tot 13 juli 2012.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 2 augustus 2012 de beslissing tot weigering van herinschrijving en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De beslissing tot weigering van herinschrijving, die verzoeker op 3 augustus 2012 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"[O.A.]

[...]

nationaliteit: Marokko

Deze vreemdeling heeft op 13/07/2012 gevraagd om terug in het bezit te worden gesteld van een identiteitskaart voor vreemdelingen. Na grondig onderzoek van zijn dossier ben ik tot het besluit gekomen geen gunstig gevolg te geven aan zijn verzoek. Bij mijn beslissing heb ik rekening gehouden met alle relevante elementen in zijn dossier en met de documenten die door betrokkene werden voorgelegd.

Betrokkene heeft, volgens art. 19§1 van de wet van 15.12.1980, gedurende één jaar recht op terugkeer in het Rijk Uit de door hem voorgelegde attesten blijkt evenwel dat hij tussen 22.05.2011 en 13.06.2012 was opgesloten in de gevangenis van Krimpen aan de IJssel, Nederland. Het is dan ook bewezen dat hij het land langer dan één jaar heeft verlaten. Betrokkene kan niet heringeschreven worden. Hij dient gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, hem op heden betekend.

Wettelijke basis: art. 19 wet 15/12/1980, art. 35 en 39 KB. 08/10/1981."

Dit is de eerste bestreden beslissing.

Het bevel om het grondgebied te verlaten, dat verzoeker eveneens op 3 augustus 2012 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie genomen op 02 augustus 2012

wordt aan:

Naam: [O.]

Voornamen : [A.]

[...]

Nationaliteit : Marokko

het bevel gegeven om uiterlijk op 10 augustus 2012 het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven .

REDEN VAN DE BESLISSING:

X - artikel 7 van de wet van 15 december 1980, eerste lid, 2/ verblijft langer in het rijk dan de overeenkomstig artikel 6 van de wet bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet werd overschreden."

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft ervoor geopteerd een syntheseseminarie neer te leggen. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), *“doet de Raad uitspraak op basis van de syntheseseminarie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60”*.

3. Over de ontvankelijkheid

In fine van zijn syntheseseminarie vraagt verzoeker om *“de bestreden beslissing [...] te willen vernietigen en verzoeker vooralsnog te herinschrijven waarbij hem een identiteitskaart voor vreemdelingen zal worden toegekend”*. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) treedt in het voorliggende geschil overeenkomstig artikel 39/2, § 2 van de Vreemdelingenwet echter op als annulatierechter. Hij is derhalve niet bevoegd om in de plaats van het bevoegde bestuur de herinschrijving te bevelen of om een identiteitskaart voor vreemdelingen toe te kennen.

Het beroep is derhalve onontvankelijk in de mate dat het erop gericht is de Raad te verzoeken in de plaats van het bevoegde bestuur op te treden.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 39 en 40 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981) en van het gelijkheidsbeginsel.

In de syntheseseminarie verschaft hij volgende toelichting:

“[...]”

In uitzonderlijke situaties kan een vreemdeling die langer dan één jaar afwezig is uit België toch terugkeren overeenkomstig de bepalingen van art. 39 en 40 van het K.B. van 08.10.1981.

Eén van de uitzonderingen vermeld in voorgaande K.B. is met name het geval waarin de vreemdeling zijn hoofdbelangen in België behoudt tijdens zijn verblijf in het buitenland, hetgeen mogelijks kan bewezen worden door het behouden [van] eigendommen in België, een gezin dat in België blijft wonen tijdens afwezigheid etc.

In casu had/heeft verzoeker zijn hoofdbelangen sedert de gezinshereniging tot op heden onmiskenbaar in België waar zijn gezin verblijft.

De echtgenote van verzoeker bleef immers in België wonen en zij woont er thans ook nog. Door de langdurige afwezigheid van verzoeker is de verstandhouding met zijn echtgenote echter wel verstoord, hetgeen niet wegneemt dat de hoofdbelangen van verzoeker altijd in België zijn gebleven.

Zijn verblijf in België werd echter buiten zijn wil onderbroken doordat hij een gevangenisstraf diende te ondergaan in Nederland zodat hij niet effectief in België verbleef maar toch zijn hoofdbelangen in België behield.

Het verblijf van verzoeker in een strafinrichting in Nederland heeft geleidt tot een afwezigheid onafhankelijk van zijn wil zodat er tevens sprake is van 'overmacht'.

Opmerkelijk is ook dat indien verzoeker een gevangenisstraf diende te ondergaan in België, dit geen enkele verblijfsrechtelijke gevolg zou hebben voor verzoeker. Doordat de gevangenisstraf werd ondergaan in Nederland zou verzoeker wel zijn verblijfsrecht verliezen hetgeen een ongelijke [...] behandeling tot gevolg heeft.”

4.2.1. De Raad kan slechts vaststellen dat het niet ter discussie staat dat verzoeker meer dan één jaar afwezig was uit het Rijk. Verzoeker, die op 12 november 2010 ambtshalve werd afgeschreven, deelde aan de gemeentelijke administratieve diensten immers mee dat hij eerst gedurende een aantal maanden in Marokko verbleef en vervolgens van 22 mei 2011 tot 13 juni 2012 in Nederland gedetineerd

was. Verzoeker kan derhalve geen recht op terugkeer zoals bedoeld in artikel 19, § 1 van de Vreemdelingenwet laten gelden.

Verzoeker betoogt dat hij, gelet op wat bepaald is in de artikelen 39 en 40 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981, desondanks opnieuw tot een verblijf in het Rijk dient te worden toegelaten.

Artikel 39 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 luidt als volgt:

“§ 1.- De vreemdeling die het recht van terugkeer, bedoeld in artikel 19 § 1 eerste lid van de wet, wil genieten, moet:

- bij zijn terugkeer in het bezit zijn van een verblijfs- of vestigingsvergunning waarvan de geldigheidsduur niet verstreken is;

- zich binnen vijftien dagen na zijn terugkeer aanmelden bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats als hij meer dan drie maanden afwezig is geweest.

Om het recht van terugkeer, bedoeld in artikel 19, § 1, tweede lid, te kunnen genieten, dient de vreemdeling die houder is van een EG-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetene zich aan te melden bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats, binnen vijftien dagen na zijn terugkeer, om te bewijzen dat hij de voorwaarden vermeld in dit artikel vervult.

§ 2.- De vreemdeling, houder van een verblijfs- of vestigingsvergunning, die voornemens is langer dan drie maanden afwezig te zijn geeft het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats kennis van zijn voornemen om het land te verlaten en er terug te keren.

§ 3.- De vreemdeling die houder is van een geldige verblijfs- of vestigingsvergunning kan het recht op terugkeer uitoefenen na een afwezigheid van meer dan een jaar op voorwaarde dat hij:

1° vóór zijn vertrek bewezen heeft dat hij zijn hoofdbelangen in België behoudt en het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats kennis heeft gegeven van zijn voornemen om het land te verlaten en er terug te keren;

2° bij zijn terugkeer in het bezit is van een verblijfs- of vestigingsvergunning waarvan de geldigheidsduur niet verstreken is;

3° zich binnen vijftien dagen na zijn terugkeer aanmeldt bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats.

§ 4.- De vreemdeling die wenst in het land terug te keren na de datum waarop zijn verblijfs- of vestigingsvergunning verstrijkt, moet vóór zijn vertrek, vernieuwing van die vergunning vragen.

§ 5.- De vreemdeling, houder van een verblijfs- of vestigingsvergunning, die in zijn land zijn wettelijke militaire verplichtingen moet vervullen, moet alleen het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats kennis geven van zijn afwezigheid. Bij zijn terug in België wordt hij van rechtswege opnieuw in de toestand geplaatst waarin hij zich bevond, op voorwaarde dat hij teruggekeerd is binnen zestig dagen na het vervullen van zijn militaire verplichtingen.

§ 6.- De vreemdeling die zich bij het gemeentebestuur aanmeldt om aangifte te doen van zijn vertrek om een bepaalde reden, wordt in het bezit gesteld van een attest overeenkomstig het model van bijlage 18.

§ 7.- De vreemdeling die ambtshalve wordt geschrapt door het gemeentebestuur of van wie de verblijfstitel al meer dan drie maanden is verstreken wordt verondersteld het land te hebben verlaten, behoudens bewijs van het tegendeel.”

Artikel 40 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 bepaalt voorts het volgende:

“De vreemdeling die overeenkomstig de bepalingen van artikel 39, § 2, 3, 4 en 5, het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats op de hoogte gebracht heeft van zijn voornemen het land te verlaten en er terug te keren, en die, wegens omstandigheden onafhankelijk van zijn wil, niet in staat is geweest binnen de voorziene termijnen naar het land terug te keren, kan opnieuw in zijn vroegere toestand geplaatst worden bij de beslissing van de Minister of van zijn gemachtigde.

In afwachting van die beslissing, geeft het gemeentebestuur, na inzage van de documenten die vereist zijn voor zijn terugkeer in het Rijk, aan de vreemdeling een document af overeenkomstig het model van bijlage 15.

Dit document bewijst dat de vreemdeling zich bij het gemeentebestuur heeft aangemeld en dekt voorlopig zijn verblijf gedurende drie maanden.

Is de beslissing gunstig of wordt, binnen die termijn, geen beslissing ter kennis van het gemeentebestuur gebracht, dan wordt de vreemdeling opnieuw in zijn vroegere toestand geplaatst.

Indien de Minister of zijn gemachtigde beslist dat de vreemdeling niet meer tot verblijf wordt toegelaten, brengt het gemeentebestuur hem deze beslissing ter kennis door afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 14.”

Verzoeker toont niet aan dat hij “vóór zijn vertrek uit het Rijk” bewezen heeft dat hij zijn hoofdbelangen in België behield en het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats kennis heeft gegeven van zijn voornemen om het land te verlaten en er terug te keren. Hij geeft enkel aan van oordeel te zijn dat hij heden kan aantonen dat hij zijn hoofdbelangen in het Rijk heeft en verwijst hierbij naar het gegeven dat zijn echtgenote steeds in België is blijven wonen. Hij toont hiermee niet aan zich in een situatie te bevinden zoals bepaald in voormelde reglementaire bepalingen. Ten overvloede moet erop worden gewezen dat uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verzoeker geen gezin meer vormt met zijn echtgenote, zodat uit het feit dat deze vrouw steeds in het Rijk is gebleven geenszins kan worden afgeleid dat verzoekers hoofdbelangen in België liggen.

Verzoeker kan ook niet worden gevolgd in zijn stelling dat er sprake is van overmacht omdat zijn afwezigheid het gevolg is van het feit dat hij een gevangenisstraf diende te ondergaan in Nederland. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt namelijk dat verzoeker ongewenst was verklaard in Nederland en verzoeker wist dus dat hij zich niet naar Nederland mocht begeven. Het feit dat een vreemdeling een gevangenisstraf dient te ondergaan is daarenboven hoe dan ook het gevolg van zijn eigen optreden en kan derhalve bezwaarlijk als overmacht worden aanzien. Indien verzoeker er voor opteerde om zich specifiek naar Nederland te begeven teneinde een gevangenisstraf te ondergaan, dan was er ook geen belemmering om voorafgaand het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats in België hiervan op de hoogte te stellen teneinde zijn recht op terugkeer veilig te stellen. Verzoeker heeft dit echter niet gedaan.

De beschouwingen van verzoeker laten niet toe een schending van de artikelen 39 en 40 van de Vreemdelingenwet vast te stellen.

4.2.2. Verzoeker betoogt nog dat het opmerkelijk is dat indien hij in België een gevangenisstraf zou hebben ondergaan dit geen verblijfsrechtelijke gevolgen zou hebben gehad en lijkt met deze bemerking te willen aangeven dat er sprake is van een schending van het gelijkheidsbeginsel.

Opdat tot een schending van het gelijkheidsbeginsel zou kunnen worden besloten dient verzoeker evenwel met feitelijke en concrete gegevens aan te tonen dat gelijke gevallen ongelijk werden behandeld (RvS 16 september 2002, nr. 110.245). Door toe te lichten dat personen die steeds in België verblijven niet onderworpen zijn aan een regeling die geldt voor personen die er voor opteren België te verlaten toont hij dit niet aan.

Het enig middel is ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien mei tweeduizend dertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK